

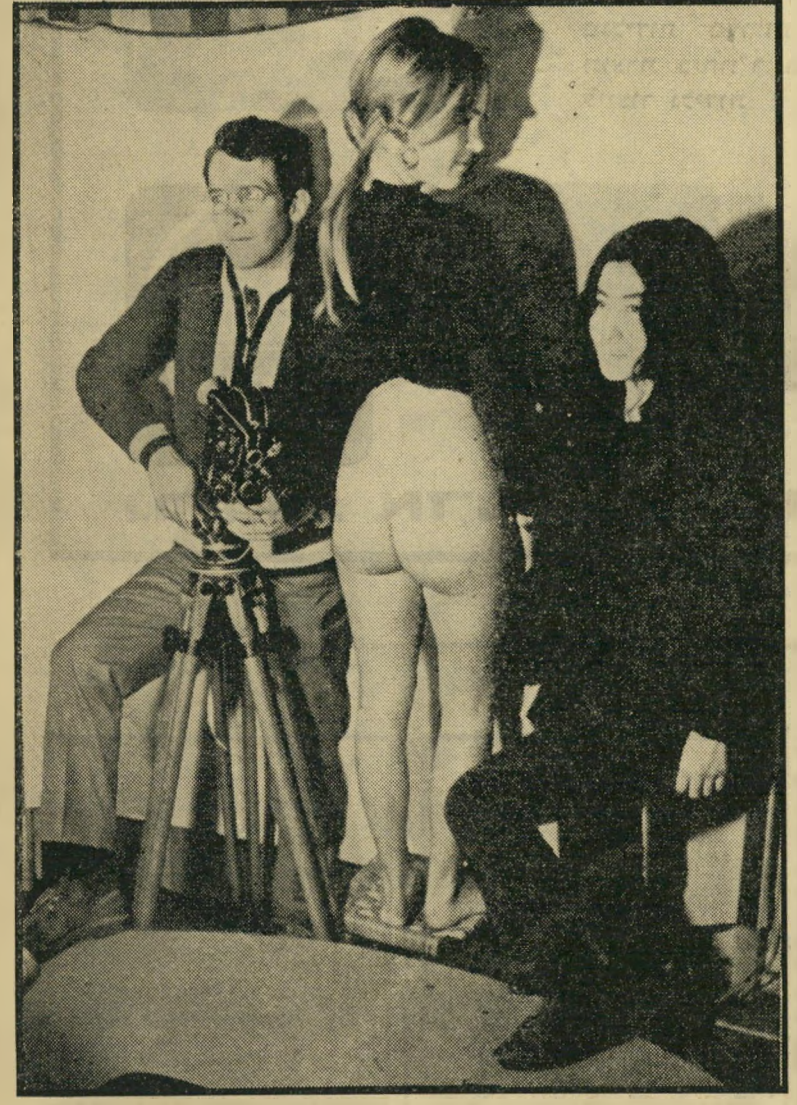
הנכד של הסבא

ללייב טולסטוי היו 13 ילדים. מי שלא אוהב את המיספר 13 יכול להגיע מזה לכל מיני מסקנות מרחיקות-לכת. את טולסטוי עצמו זה לא הדאיג במיוחד. הוא כתב את מלחמה ושלום ונפטר בשנת 1911. הוא לא היה יכול לתאר לעצמו מה יקרה ברוסיה בכלל, ולצאצאיו בפרט, בשנים הבאות. מה שקרה הוא שמאה הנכדים והננינים והננינים שלו התפזרו בצרפת, באיטליה, בשבדיה ובארצות-הברית. שם גם חייה הבת היחידה שלו שנותרה בחיים, אלכסנדרה בת ה-82. **איליה אייקין טולסטוי**. למרות גילו (70) הוא עדיין עובד. כפרופסור לשפה הקרוואטית באוניברסיטת מוסקבה. למה הוא עובד בגיל כזה? כי הוא רוצה להשיג מה שהוא החמיץ. בצעירותו הוא היה קצין בחיליהם של הצאר, ואת שלושים השנים הבאות הוא בילה בגלות. עד שבאה מלחמת-העולם השנייה ושוב שינתה את חייו: איכשהו התגלגל ליוגוסלביה, ונילחם כפרטיזאן אצל טיטו. כשביקשו להעניק לו, בתום המלחמה, מדליה, הוא ביקש כיבוד אחר לגמרי: רישון-שיבה לאמא רוסיה.

השבוע התברר שהוא עשה חליפין לא רעים. זה הוכח כאשר הוצג לפני עיתונאים זרים במוסקבה והודיע כי "גמר לגמרי" עם דורות אלכסנדרה, המנצלת את השם טולסטוי לניהול תעמולה אנטי-סובייטית בניו-יורק. אחר-כך הזמין את כל העיתונאים לביקתה-העץ שלו, בפרברי מוסקבה, והגיש להם חדקה תוצרת-בית, ופטריות שליקט בעירות הסביבה. ואחר-כך גם הראה לכולם את הביקתה שלו. עשרה חדרים בסך הכל. מתברר שהוא בכל זאת הלך בדרכי הסבא, שהיה בומנו אחד האנשים העשירים של רוסיה וחי בארמון של 52 חדרים. גם טולסטוי הנכד הרוויח את הכסף לבניית ביתו מספרים. רק שהספר שלו לא היה כל כך ספרותי. הוא היה הרבה יותר שימושי: מילון רוסי-קרוואטי.

תרומה לשלום

יוקו אינו (כמו בקריית-אונגו) חשבה שהיא עשתה משהו גדול. סרט אמיתי, באורך מלא (90 דקות), שמשתתפים בו 360 איש ושעלה בסך הכל איזה 5000 לירות. הסרט הזה של יוקו, שהיא אמנית יפאנית צעירה (34) החיה בלונדון, אינו מחזמר, ואינו סרט גיימס בונד, לא קומדיה, ולא טרגדיה. פשוט סרט יוצא-דופן. אבל יוצא-דופן באמת. גם הצנזור הבריטי, **ג'ון טרווליאק**, סבר כך. הוא אסר את הצגת הסרט. ואז, כמובן, רצו כולם לדעת מה, בעצם, מראים בסרט של יוקו. היא תיכף ומיד היתה מוכנה לגלות את התוכן. רואים בסרט 360 יפנים (שונים) חשופים, ישבן אחד בכל 15 שניות. כי זה התפקיד שמילאו 360 המשתתפים בסרט. כל אחד הראה למסרטה את ישבנו החשוף. מה צריך סרט כזה להניד? שום דבר, סבורה יוקו. זאת היתה פשוט חווייה מעניינת בשבילה. לגרור 360 אנגלים ואנגליות לאולפן ההסרטה ולבקש מהם להוריד את המכנסיים. כי, לדעת יוקו, "החלק הקידמי של האדם תוקפני. אבל החלק האחורי שלו נתון בהגנה מתמדת", והגיעה השעה להראות אותו. אבל ביסודיות ובכמיות. ולמי שיש הגיון מפתיע כזה לא קשה גם להסביר כי "העובדה ש-360 נשים וגברים חשפו את ישבניהם, מוכיחה כי העולם הוא מקום שופע שלום".

במאת אינו (ימין) עם צלם ושחקנית

עין רעה באמת

כאשר נותנים למישהו את העין הרעה לא עוזר כבר שום דבר. הנה **יוסף קנדי**. הוא מולטימיליונר (כמה מאות מיליונים של דולרים) אבל הוא משותק זה ארבע שנים, ומתשעה הילדים שילדה לו אשתו, הוא שיכל שלושה. הבן הבכור נפל במלחמת-העולם. הבן השני היה **ג'ון קנדי**, ובת אחת נהרגה בני תאונת-מוטוס. שלא לדבר על בת אחרת הי מאושפוט זה שלושים שנה במוסד לנח-שלים. עכשיו מתברר שהעין הרעה לא רק רודפת את הקנדים, אלא גם מי שמתקשר אדם. הנה למשל **אתל קנדי**. מה היא חסאה? היא בסך הכל נשואה ל**כוב קנדי**.

עשרה מיליון במכה אחד

סתם אדם, אפילו לא היה קומוניסט גדול בעבר. ההישג הזה מתבטא בכך שעד עכשיו כבר הובטחו לסוולטאנה 30 אלף לירות בשביל כל עמוד של כתבי-היד של זכרונותיה. בי התחשב בעובדה שכתבי-היד הזה מקיף 325 עמודים, הרי ההכנסה המובטחת לה (ושכבר שולמו עליה המפרעות הראשונות) מתקרבת לעשרה מיליון לירות. בשביל זכויות הפרסום האמריקאי של 80 אלף המילים שלה, איך עברו עליה חייה מימי נעוריה עד מות אבא סטאלין בשנת 1953, היא קיבלה קצת יותר מי שלושה מיליון. הפרסום מחוץ לאמריקה (כולל יפאן וישראל) יכניס עוד חמישה מיליון. שני המיליון הנתורים באים מי עיטק'סידקית כמו פירסום קטעים נבחרים בכל מיני עיתונים. בהזדמנות זאת היא גם יישבה את החשבון בין סטאלין לצ'רצ'יל. כי עד עכשיו היה זה **וינסטון צ'רצ'יל** שקיבל את שיא התשלום עבור פרסום זכרונות (שלושה מיל' יו). כאשר מדובר על מספרים כאלה הופך **זיריאם מנצ'סטר** עם מותו של נשיא שלו לננס ממש. הוא קיבל בשביל זה איזה שני מיליון בסך הכל.

סולטאנה

המובן הנקי של המילה

ז'ובאני קאזאנובה היה, כזכור קאזאנובה גדול. את זה אי-אפשר להגיד על 27 הצאצאים שלו שהתכנסו בשבוע שעבר בוונציה. קודם כל היו מחציתם בגיל בו בכלל לא יכלו להתחרות באביהם ההסטורי (98-1725), אפילו היו רוצים. אבל חוץ מזה גם נזרזו מארגן הטקס, המלונאי האיטלקי **בואזו קאזאנובה** (49) להודיע כי המלאכה בה הצטיין אבא קאזאנובה באמת היתה דווקא הכתיבה של זכרונות, כנראה. זה גם מה שאישר צאצא אחר. הפרופסור (למתמטיקה) **אנטוניו קאזאנובה** (52). הוא חישב ומצא שקאזאנובה הגדול הודה שבארבעים שנות נדודיו — שזה משהו כמו 15 אלף ימים ו-15 אלף לילות — היו לו בסך הכל מאה הרפתקות-אהבים. זן גם כן מיספר זה? רציני הרבה יותר נשמע לרגע קט הקאזאנובה הצ'כי. אחד **רודולף קאזאנובה** (41). הוא החייה את הכנס כאשר התחיל להסביר שהוא, כמו אביהם הדהול, עובד ב"תדירות גבוהה". רק שהוא גמר להסביר שמה שהוא התכוון לומר היה בעצם שהוא מהנדס תקשורת לתדירות גבוהות. השיא היה בטקס הסיום. כאשר הדביקו שושנה אדומה על טבלת הזכרון המותקנת בחזית הבית בו נולד קאזאנובה, ניסה מישהו להכניס צעירה יפהפיה בין 27 הקאזאנובאים, כדי להחיות קצת את צילום הטקס. ואז התרתה הצאצא השוערי **אגוסטינו קאזאנובה** (58) באמת והוא צעק: "מה אתם חושבים, שאנחנו בני קאזאנובה במובן המלוכלך של המילה!"

חזירות

לכל היותר לעשות אותך פחות לא-מאושר. אבל אושר אמיתי תלוי בכל כך הרבה דבי-רים... המקרה העיוור, הבריאות, הבלוטות... מתווכח רציני אחד הזכיר לכולם שבהתייחס שבטח חשב בעובדה ששני שלישי של אוכלוסיית העולם רעבה, ואין לה מספיק כסות ל-עורה, הרי זה פשוט לא יפה להתווכח על בעיית האושר. אחר ניצל את ההזדמנות להזכיר כי כל מה שיש להגיד על האושר כבר אמר **אלברט איינשטיין**. הוא אמר שאושר זה עניין לחזירים. ובדיק בנימה כזאת הסתיים הדיון כולו. זה היה כאשר נבכת אחת הסבירה שאפשר להכניס פסטימט לחדר מלא עצצועים, ור אופטימסט לחדר מלא גללי-סוסים — והראשון יהיה אומלל, והשני יהיה מאושר.

ממש אפשר לקנא בצרפתים. איזה זאגות יש להם. השבוע, למשל, הם התפנו על-מנת להחליט ברוב מכריע (27 נגד 19), כי אושר זה רק עניין של אופי ורצון. לפי מיספר המשתתפים בהצבעה, ברור אמנם שמדובר רק במידגם של צרפתים, אבל בכל זאת, גם מועדון הוויכוחים ה-פאריסאי שהכריע בבעיה מיהו מאושר, היה על טהרת הצרפתים. "מי שמציאותי, ויודע את המיגבלות שלו, יכול להיות מאושר, זה רק עניין של רצון ואופי". פסקה פאריסאית אחת. "שטויות!" אמרה נגרת צרפתית אחרת. "זה הכל עניין של מזל. רצון ואופי יכולים